

BRIEF VAN SIMON

Beveren, oranje, augustus 2019

Beste,

Was sind das für Zeiten, wo

Ein Gespräch über Bäume fast ein Verbrechen ist

Weil es ein Schweigen über so viele Untaten einschließt *

Bertolt Brecht

Merkwaardig toch hoe gevleugelde woorden de kracht hebben om over de tijden te vliegen om terug wortel te schieten in een totaal andere context. Daarom zijn het blijkbaar ook 'gevleugelde' woorden. Bertolt Brecht schreef deze zin in een gedicht in een tijd van repressie en beperking van de vrije meningsuiting. Het ontstond tussen 1934 en 1939, toen Brecht al in exil verbleef in Denemarken.

Als ik het lees met de ogen van Hortus dan komen volgende gedachten aanwaaien: In welke tijd leven wij!

Klimaatwijziging ! Wij houden ons bezig met het keuvelen over bomen en planten en ondertussen zwijgen wij misdadig over de wandaden van onze consumptiecultuur: uitputting van grondstoffen, CO₂-uitstoot, afvalstoffen...

Kom Simon, nu niet zeuren, het is vakantie. Ja inderdaad, in onze tijd reden we naar zee. En toen we terug thuis kwamen konden we gaan kuisen: het koetswerk was herschape in een slagveld van insecten. Nu vind je hier en daar een spatje. En bovendien: een auto stoot bij een verbruik van 5 liter per 100 km 120 g CO₂ uit. Dat is dus 12 kg voor een ritje naar zee! Dat zou het gewicht zijn van een volle emmer water.

Nu wat stelt dat voor? In België ging er in 2016 10,4 ton CO₂ de lucht in per inwoner. Bij een temperatuur van 25°C zou één ton een volume hebben zo groot als een ballon gevuld met 556 818 liter! Maar de mensheid wil het niet geweten hebben. In nog geen honderd jaar draaien wij de lucht in wat de aarde aan koolstof in miljoenen jaren heeft geconserveerd en wat tot het gelukkig gevolg had dat het klimaat gematigd en leefbaar werd voor de mens. En nu steken de politiekers hun kop in het zand, bang om hun kiezers te verliezen en te doen wat ze moeten doen.

Maar we dwalen af. We hadden het over de insecten. Waar zijn die gebleven? We hebben hun leefgebied afgenomen of vernietigen het op het moment dat er eitjes, rupsen of poppen aanwezig zijn. Zie de grasbermen. Het is duidelijk dat we er met ons huidig bermbeleid niet komen. Wat moet er dan gebeuren: *rewilding*! Daarmee bedoel ik niet de herintroductie van grote zoogdieren, maar het teruggeven van natuur aan het kleine voetvolk, de insecten. Vogels en kleine zoogdieren zullen wel volgen. Zo komen we terug bij mijn stokpaardje – welk kind heeft dat nog als geliefd speeltuig? – onze gazoncultuur. Maak eilanden in je gazon die niet gemaaid worden, dat is al een opstap voor de rupsen die gras eten zoals die van dikkopjes, zandoogjes, hooibeestjes en koevinkjes. Maai als het nodig is niet alles zodat er altijd herkolonisatie kan plaats vinden. Een volgende stap is het herinzaaien met wilde planten of de inzaai met akkerplanten, maar dan moet de grond wel grondig opengelegd worden. Zie je daar tegenop? In Beieren en andere Duitse deelstaten vonden ze daar wat op: *Bienenweidepatenschaft*: sponsoring van bijenweiden.

Word peter of meter van een bijenweide. Heb je een stukje grond dat mag dienen voor bijenweide? Vanaf 20 m² komen ze dat voor 15 euro voor u inzaaien op voorwaarde dat je de grond een jaar laat liggen. Kunnen dergelijke initiatieven niet in Vlaanderen? Jawel, maar het is een proces van vallen en opstaan: Zie 'Met de grasmaaiër door een Monet' in Knack nr. 28-29 van 10-23 juli 2019. Conclusie: naast openbare initiatieven is draagkracht van de kleine tuinder meer dan welkom. Een wenk om na de schoonste boerenweide in Vlaanderen ook een wedstrijd te doen voor de schoonste tuinweide naast 'fleur door kleur' in Beveren?

Lieve groeten,

Simon

*Wat zijn dat voor tijden, waar een gesprek over bomen haast een zonde is, omdat het een zwijgen over zoveel wandaden inhoudt.